

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

El campió de la por

LA TRAMA: Gudúrix, nebot de Abraracúrcix, cap de la tribu dels gals, es enviat a Lutècia per a que el facin un home, però ell no es mostra gens predisposat, mentrestant, els víkings busquen el campió de la por per a que els ensenyi a volar.

LA PEL·LÍCULA: Jugant jugant, Astèrix, Obèlix, Panoràmix, Assegurançatúrix i companyia porten prop de mig segle fent la guitza als romans i a tot bitxo vivent que els busqui les pessigolles. Des del 1959, els personatges creats pel tàndem René Goscinny-Albert Uderzo se les empesquen per distreure petits i grans, alhora que airegen discursos a favor de l'enginy dels –en aparença– més febles, amb un sentit de la vida proper als neguits quotidians dels francesos i, per extensió, de la resta de l'Europa burgesa. Amb lluita desigual, els gals d'Astèrix han de plantar cara, en les cartelleres de l'imperi, als rivals del cinema d'animació de lanquilàndia. Però se'n surten. A *Astèrix i els víkings*, pertinentment doblada al català, donen una lliçó de com divertir el personal amb aventures allisonadores, que tot i adaptar-se als gustos canviants de la societat, mantenen fresques les exigències de

Astèrix i els víkings

*Directors: Stefan Fjeldmark
i Jesper Moller. Guió:
Soren Hjalmastron.*

*Música: Alexandre Astaría.
Dinamarca-França, 2006. 78
min. Lauren, Tàrrega, Tresp.*

la clientela. La novetat del film resideix en el personatge de Gudúrix, *metrosexual* adolescent que va de pacifista, bífiduactiu, vegetarià i que no està per seguir els paràmetres masculins de la tribu. Ras i curt, un cagueta. De manera simètrica, als víkings de la història, poble agressiu i depredador, els surt Ava, la filla del cap, que no accepta ser una dona típica: allò de quedar-se a casa, cuinar i ser el descans del guerrer. Gudúrix i Ava estan condemnats a entendre's.

El motiu serà la fugida de Gudúrix, que es topa amb els víkings que el segresten. Amb el rigor d'un guió que broda cada una de les situacions en el xoc de cultures i costums, la tècnica d'animació segueix fidel a l'estil clàssic d'uns dibuixos que no pretenen pas impressionar pel seu realisme, ans el contrari, no amaguen que s'han escapat de les vinyetes d'un tebeo. L'humor sa i intel·ligent és present al llarg del relat, amb ganes de riure's de certs comportaments actuals.

LA FRASE: "La por dóna ales", assegura l'obscur criptògraf dels víkings. Si la sentència fos certa, no tindríem ni un dia de sol, eclipsat per tants voladors. Abans d'acabar, però, el film refà la frase: és l'amor qui dóna ales.

LA RECOMANACIÓ: De visió obligada per astèrix-addictes i la demés gent aficionada a històries senzilles, ben contades.